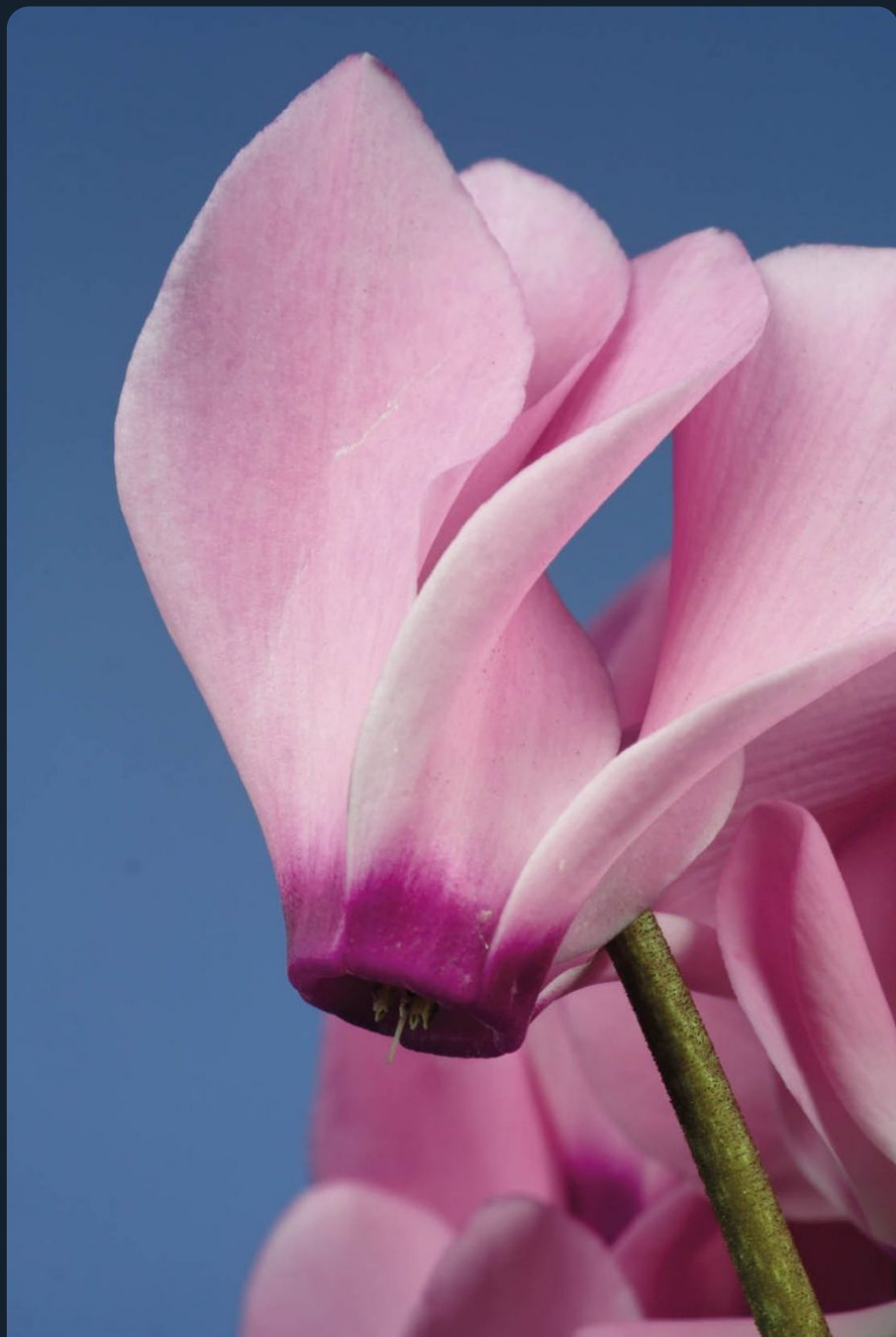

ΜΥΘΟΙ ΑΙΣΩΠΟΥ NO. 07 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 4 ΛΕΠΤΑ

Το Τυρί στο Περβάζι

Ήταν μια μέρα γαλήνια, με τον ήλιο να παίζει ζωγραφίζοντας με τις σκιές των δέντρων στο δάσος και τον άνεμο να σιγοψιθυρίζει τραγούδια περνώντας απ' τις φυλλωσιές των δέντρων.

Ένας κατάμαυρος κόρακας πετούσε πάνω από ένα αγρόκτημα, με τα ερευνητικά και παρατηρητικά του μάτια να ψάχνουν για κάτι νόστιμο. Τότε, κάτι κίτρινο τράβηξε την προσοχή του. Το παρατήρησε και αποφάσισε να το δει από κοντά. Με μια γρήγορη βουτιά βρέθηκε στο περβάζι ενός παραθύρου. Εκεί ήταν ακουμπισμένο ένα κομμάτι κίτρινο τυρί. Δοκίμασε το τυρί, το βρήκε πεντανόστιμο και αποφάσισε να το αρπάξει, να το πάρει στη φωλιά του για να το φάει με την ησυχία του.

Έφτασε στην κορυφή ενός πλάτανου όπου ήταν στημένη η φωλιά του και ετοιμαζόταν να απολαύσει το μεζεδάκι του... Όμως η τύχη δεν ήταν με το μέρος του. Πριν καλά-καλά ξεκινήσει να απολαμβάνει τον μεζέ του, μια απρόσκλητη επίσκεψη τον σταματά.

Η Πανούργη Κολακεία

Ανάμεσα από τους θάμνους προβάλλει η παμπόνηρη κάτοικος του δάσους, η αλεπού. Βλέποντας τον κόρακα με το τυρί στο στόμα και τα μάτια του να γυαλίζουν από τη χαρά για το τσιμπούσι του, τον ζήλεψε!

— Τι βλέπω εκεί ψηλά; αναρωτήθηκε. Ένας κόρακας με τυρί! Μα... γιατί να το έχει αυτός και όχι εγώ; Πώς να του το πάρω;

«Αφού δεν μπορώ να σκαρφαλώσω στο δέντρο για να του το πάρω, πρέπει να βρω έναν άλλο τρόπο. Πρέπει να βρω τρόπο που ο κόρακας ο ίδιος θα μου δώσει, θέλει δεν θέλει, το τυρί του... Ό,τι δεν μπορεί η δύναμη από τα πόδια και τα νύχια μου, μπορεί να το κάνει η σκέψη και η πονηριά μου», σκέφτηκε καμαρώνοντας για την πανουργία της. Την είχε πολλές φορές δοκιμάσει την πονηριά της η αλεπού.

Στάθηκε, λοιπόν, κάτω από τον πλάτανο που στεκόταν ο κόρακας, σήκωσε το κεφάλι της και, κοιτάζοντάς τον, του λέει:

— Ω! Μα τι υπέροχο πλάσμα βλέπω!

Ο κόρακας κοίταξε κάτω με περιέργεια. Η αλεπού συνέχισε:

— Τι λαμπερά φτερά! Τι δυνατά φτερά! Σίγουρα είσαι ο βασιλιάς των πουλιών! Έτσι δεν είναι; Ή κάνω λάθος;

Τέτοια λόγια δεν είχε ξανακούσει ο κόρακας. Πριν καλοσκεφτεί τι άκουσε, η αλεπού συνέχισε:

— Ένα πλάσμα τόσο μεγαλοπρεπές, ένα τόσο όμορφο πουλί... σίγουρα θα έχει και γλυκύτατη φωνή. Γιατί όχι; Σίγουρα θα έχει μία από τις γλυκύτερες φωνές πάνω στη γη!

Ο κόρακας άρχισε να πλημμυρίζει από χαρά και περηφάνια για τους επαίνους που άκουγε και η αλεπού συνέχισε την

επίθεσή της: — Αχ, πανέμορφε κόρακα! Αν μπορούσα να ακούσω και τη φωνή σου, θα έλεγα ότι είχα την τύχη να ακούσω τον βασιλιά των πουλιών με τα ίδια μου τα αυτιά και όχι να ακούω άλλους να μιλάνε για αυτόν.

Η Πτώση του Τυριού

Ο κόρακας δεν άντεξε άλλο. Παρασυρμένος από τις κολακείες της αλεπούς, άνοιξε το ράμφος του προσπαθώντας να τραγουδήσει. Το τυρί έπεσε. Πριν καν αγγίξει το έδαφος, η αλεπού το άρπαξε στον αέρα! Άρχισε να τρώει το τυρί σκεφτόμενη πόσο οι κολακείες αρέσουν στο βασίλειο των ζώων και των ανθρώπων...

Η Σοφή Κουκουβάγια και ο Αίσωπος

Στην κορυφή ενός γέρικου δέντρου δίπλα στον πλάτανο, μια σοφή κουκουβάγια παρακολουθούσε όσα έγιναν και μονολογούσε:

— Αν δεν ξέρεις ποιος είσαι, τα λόγια των άλλων δεν είναι ο καλύτερος δάσκαλος για να γνωρίσεις τον εαυτό σου... Ό,τι και αν σου λένε οι άλλοι για τα φτερά σου, δεν θα τα κάνουν δυνατότερα ούτε ομορφότερα.

Με ένα δυνατό φτερούγισμα, πέταξε ως το σπίτι του φίλου της, του Αισώπου, που ήξερε να κάνει όμορφες ιστορίες από τα παθήματα των ζώων και των ανθρώπων, και έτσι τα παθήματα να γίνονται όμορφα μαθήματα. Του διηγήθηκε την ιστορία χωρίς να αλλάξει λέξη. Ο Αίσωπος χαμογέλασε και βούτηξε το φτερό του στο μελάνι.

— Άλλη μια ιστορία για τους ανθρώπους... είπε.

Για να θυμούνται πως οι έπαινοι και οι κολακείες δεν δίνουν ούτε δύναμη ούτε ομορφιά. Τα φτερά δεν δυναμώνουν με λόγια αλλά με άσκηση, με προσπάθεια, με πέταγμα. Και ακόμα, οι χαρές που φέρνουν τα γυμνασμένα φτερά και τα ύψη που μπορούν να μας ανεβάσουν, είναι πολύ ομορφότερα και από τους γλυκύτερους επαίνους.

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Η κολακεία είναι ένα κλειδί που ανοίγει την πόρτα της αδυναμίας μας. Όποιος δεν ξέρει ποιος είναι, παρασύρεται εύκολα από τα λόγια των άλλων — και χάνει αυτό που κρατά στο στόμα του.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr